

Р Е Ш Е Н И Е

№ 87

Гр. София, 06.06.2022 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Върховният касационен съд на Република България, Второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на тридесети май, 2022 година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ТЕОДОРА СТАМБОЛОВА

ЧЛЕНОВЕ: БИСЕР ТРОЯНОВ

ПЕТЯ ШИШКОВА

При участието на секретаря РАНГЕЛОВА

В присъствието на прокурора БЕНЧЕВ

изслуша докладваното от съдия СТАМБОЛОВА К.Н.Д. 352/22 г.

и за да се произнесе, взе предвид следното:

С присъда №113/30.04.18 г., постановена от Градски съд-София /СГС/, НО, 7 състав, по Н.Д.2574/17 г., подсъдимата В. Ц. П. е призната за виновна и осъдена за извършено от нея престъпление по чл.123,ал.1 НК и вр.чл.54 НК ѝ е наложено наказание лишаване от свобода за срок от три години, чието изтърпяване е отложено с петгодишен изпитателен срок. Лишена е от право да извършва дейност по управление, ръководство и контрол на лечебни заведения за срок от пет години, считано от влизане на присъдата в сила.

С решение №357/17.11.21 г., постановено от АС-София /САС/, НО, 5 състав, по В.Н.Д.939/21 г., присъдата досежно П. е изменена, като наложеното ѝ наказание лишаване от свобода е намалено от три на една година; изпитателният срок, определен на основание чл.66 НК, е редуциран от пет на три години; и е отменено определеното наказание лишаване от право.

Срещу издадения от САС съдебен акт е постъпила жалба от частните обвинители А. и В. З. чрез техния повереник, в която в контекста на отправеното искане тази инстанция да измени атакуваното решение и да наложи на подсъдимата наказание лишаване от свобода за срок от три години с петгодишен изпитателен срок за отлагане на изтърпяването му, както и да постанови алтернативното наказание по чл.37,ал.1,т.6 и т.7 НК, са изложени аргументи по съществуването на дейността. Приема се, че е релевирано касационното основание по чл.348,ал.1,т.3 НПК.

Постъпила е и жалба от В. П. чрез нейните защитници. В нея са посочени основанията по чл.348,ал.1,т.1 и 2 НПК. Иска се или касаторката да бъде оправдана от ВКС след отмяна на въззивната присъда /бел.-постановено е решение от въззивния съд, не присъда, какъвто е бил второстепенният акт при предишно разглеждане на делото пред САС/, или при същия подход към акта- отмяна- делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав.

Постъпило е и допълнение към касационната жалба на подсъдимата, в което подробно са развити съображенията по релевираните касационни основания и са препотвърдени отправените до ВКС искания.

В съдебно заседание пред тази инстанция частните обвинители лично и техният повереник, както и подсъдимата лично и нейните защитници, поддържат жалбите си.

Представителят на ВКП намира, че атакуваното решение следва да бъде оставено в сила.

Върховният касационен съд, Второ наказателно отделение, като взе предвид жалбите и допълнението към тази на подсъдимата, както и отразените в тях доводи и искания, като съобрази становищата на страните в съдебно заседание и след като сам се запозна с материалите по делото в рамките на компетенциите си по чл.347 и сл. НПК, намира за установено следното:

ПО ДВИЖЕНИЕТО НА ДЕЛОТО:

Преди да се произнесе по същината на оплакванията по сезиращите я процесуални документи, доколкото това е възможно, върховната съдебна инстанция по наказателни дела счита, че най-напред трябва да прегледа процесуалната действителност и по-точно постановените по това производство съдебни актове в тяхната хронология. Това е важно, доколкото част от съдържанието на същите е относима към преценката за допустимост на някои жалби; към пределите на разглеждане на материалите по делото; и на последно, но не по важност място, към конкретните обстоятелства, по които е необходимо да има произнасяне в актуалното производство от настоящия съд по правото.

И така, най-напред е постановена присъдата на СГС, отразена в началото на този съдебен акт. Трябва да се уточни, че със същата са признати за виновни и осъдени за извършени престъпления по чл.123,ал.1 НК и В. Л. П., и Й. М. Ф., като са им наложени идентични с тези на подсъдимата П. наказания.

Срещу присъдата в посочения ѝ вид е постъпил прокурорски протест, както и жалби от всички дейци, чрез техните защитници. Образувано е В.Н.Д.1521/18 г. по описа на САС, НО, 6 състав. С присъда №21/07.11.19 г. по същото дело е отменена присъда №113/30.04.18 г. на СГС, НО,7 състав, постановена по Н.Д.2574/17 г., и В. П. е признат за невиновен; съдебният акт е изменен и наложеното на П. наказание лишаване от свобода е намалено от три на една година, като е отменено постановеното лишаване от право; същият подход е предприет и спрямо Й. Ф., като за нея е приет за консумиран съставът на престъплението по чл.123,ал.4 вр.ал.1 НК и тя е оправдана по конкретни вменени ѝ текстове по бланкетната норма на чл.123 НК. В останалата част присъдата е потвърдена.

Срещу постановления от САС съдебен акт са постъпили касационен протест, жалба от частните обвинители чрез техния повереник, ведно с допълнение към нея, и жалби със съответни допълнения от страна на всички тогавашни подсъдими, чрез техните защитници. Образувано е К.Н.Д.352/22 г.по описа на 1 н.о.на ВКС. С решение №106/19.08.21 г. присъдата по отношение на В. П. е отменена и делото е върнато за ново гледане от друг състав на въззивния съд в тази част. Тя е отменена в определена част и по отношение на Й. Ф., след което е последвало оправдаване за нея. Намален е срокът на отлагане на изтърпяване на наложеното ѝ наказание една година лишаване от свобода, от пет на четири години. В останалата част съдебният акт на САС е оставен в сила.

Следователно, по отношение на П. и Ф. постановената присъда е влязла в сила. Предвид необходимостта от поредно въззивно произнасяне спрямо подсъдимата П. е образувано В.Н.Д.939/21 г.по описа на САС, НО, 5 състав, по постановеното решение по което е настоящата повторна по касационен ред ревизия.

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА НА ЧАСТНИТЕ ОБВИНИТЕЛИ:

В светлината на изложеното дотук е нужно да се отбележи, че и при първо, и при второ касационно разглеждане на делото, ВКС е съд по правото и се занимава само с релевиращи пред него съдебни грешки, не и с преглед на доказателствения материал по същество, откъдето да се извежда различна фактология. Последното казано е допустимо единствено в хипотезата на чл.354,ал.5,изр.2 НПК, която понастоящем не е налице.

Липсата на самоцелност на изтъкнатите разяснения ще проличи при преценката на този съдебен състав доколко актуалната жалба на частните обвинители, охарактеризирана като обуславяща оплакване за наличие на касационното основание по чл.348,ал.1,т.3 НПК, е допустима за разглеждане. В смисъл на недопустимост е направено изявление от страна на един от защитниците на касаторката П.. Това е сторено в открито съдебно заседание пред ВКС.

Тук е важен изключително внимателният прочит както на съдържанието на депозираните от частните обвинители касационни жалби въобще, така и на мотивите по отменителното за подсъдимата решение на висшата наказателна юрисдикция при първото разглеждане на делото пред нея, в относимата част. Съдебният анализ неумолимо утвърждава извод, че обсъжданите страни по делото и техният повереник не държат сметка за уточнената вече роля на ВКС като съд по правото. Точно поради тази причина, и преди, и понастоящем, се настоява настоящата инстанция директно да увеличи наложено вече наказание на подсъдим лишаване от свобода, както и изпитателният срок за изтърпяването му, и да определи отменено наказание лишаване от право. Простият разбор на залегналата в чл.354,ал.2,т.1 и ал.3,т.1 НПК във връзка с липсващите предпоставки на ал.5,изр.2 от посочения законов текст регламентация, установява принципната липса на възможност да се удовлетвори отправената претенция при първи и втори касационен преглед на постановен валиден акт на въззивна инстанция /да не говорим за изведено заключение за невалиден акт/.

Поради убягване от вниманието на идеята за касационния съд като такъв по правото, в жалбите на частните обвинители са развити доводи по преценка на доказателствата по същество, дори и при излизане извън вменените конкретни обстоятелства с обвинителния инструмент, поне що се касае до подсъдимата П. /все пак прегледът на този съдебен състав е свързан с нея/. Това качество е било забелязано още при първото произнасяне от ВКС. В решението по него /стр.14 и стр.15/ изрично е направено изявление, че жалбата на частните обвинители се обмисля единствено в светлината на оплакване за незаконен съдебен състав, а в останалата част ще бъде оставена без разглеждане. Липсва изричен диспозитив в тази насока.

Последното казано от своя страна дава възможност на настоящия касационен състав да не достигне до неотменим извод, че правото на обжалване на частните обвинители относно стореното от въззивния съд по отношение на подсъдимата П., се явява ограничено от произнасянето по отменителното за нея решение на ВКС. И това е така, не само защото задължение на въззивния съд е да преценява налага ли се експлоатиране на процедурата по чл.351,ал.5 НПК на някое от посочените в този текст основания, за да бъдат съхранени изцяло правата на страните с указване на реда на ал.6 на чл.351 от процесуалния закон; както и не само защото на чисто формално основание в ревизираното понастоящем решение е налице разлика с предходно постановената от САС присъда досежно П.- чрез намаляване на определения от СГС срок за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода от пет на три години /поради редуциране на лишаването от свобода от три на една година, както е сторил и апелативният съд при първото разглеждане на делото пред него, без обаче да съобрази разпоредбата на чл.66,ал.2 НК, поради което изпитателният срок е останал пет години, по отмерването му от първостепенния съд/.

По-важно в случая е, че и преди, и сега е налице непрецизен от юридическа гледна точка изказ по касационните жалби на частните обвинители, отправени до върховната съдебна юрисдикция по наказателни дела; налице са и упреци към решаващите инстанции по съществуващото на тяхната доказателствена дейност и чрез добавяне на невменени обстоятелства, което като характеризираемо оплакване за несъществуващо касационно основание „необоснованост“, не може да бъде обсъждано. Поради казаното впрочем този съд намира, че предишният състав на ВКС е оставил жалбата без разглеждане, в смисъл на непроизнасяне по конкретно изложени недопустими доводи. Все пак е разгледан аргумент по отношение на възведен незаконен състав, което говори за приемане на жалбата за принципно допустима.

Крайното искане по жалбите неотклонно е за отмяна поради „явна несправедливост на постановените съдебни актове“. Няма процедурно съмнение, че явната несправедливост като касационен повод се отнася към наложено наказание след осъждане- чл.348,ал.1,т.3 НПК, независимо че това не е словесно формулирано в обсъжданите процесуални документи. Затова, добронамерено разчитайки исканията на частните обвинители и техния повереник, настоящият съдебен състав приема, доколкото подсъдимата П. все е оставала осъждана и ѝ е определяно наказание по въззивните съдебни актове, че именно в такъв ракурс погледнат, актуалният сезиращ процесуален документ на А. и В. З. се явява допустим за произнасяне. В крайна сметка се заема позицията, че в него е релевирано касационното основание „явна несправедливост на наложеното наказание“ и изложените процесуално оценени доводи могат да бъдат обмисляни в подкрепа на необходимостта от уважаване на претенциите по определяне на дължимите според частните обвинители и техния повереник наказания.

Признаване допустимостта на коментиранията жалба се явява важно обстоятелство заради потенциалната възможност в рамките на производството да се преценява забраната за REFORMATIO IN REJUS именно касателно наказанието. Съвсем отделен е въпросът, че в случай на установяване на състоятелност на искането за увеличаване на постановеното лишаване от свобода и изпитателния срок за неговото изтърпяване, както и необходимостта от определяне на наказание лишаване от право, би било наложително да се упражнят правомощията на ВКС, визирани в чл.354,ал.3,т.1 вр.ал.1,т.5 вр.чл.348,ал.5 вр.ал.1,т.3 НПК- да се отмени решението на САС и делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

ОБЩИ ПОСТАНОВКИ:

В тази част на изложението касационната инстанция ще вземе отношение по два изключително съществени за настоящото произнасяне на ВКС фактора, които в крайна сметка обуславят проверимите по атакувания съдебен акт обстоятелства.

На първо място, както вече бе казано, въззивна присъда №21/07.11.19 г., постановена от САС, НО, 6 състав, по В.Н.Д.1521/18 г., е отменена с решение №106/19.08.21 г., постановено от ВКС, 1 н.о., по К.Н.Д.292/21 г., в частта досежно подсъдимата П., и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд. В отменителната мотивация на решението са отразени процедурни грешки, допуснати от контролираната инстанция, които не са дали възможност на касационната такава да се произнесе по приложението на материалното право досежно П., най-малко защото не присъстват дължими изложени мотиви. Преценена е липса на годност на направения от контролирания тогава съд доказателствен анализ, включително и с излизане извън вменените на касаторката рамки на обвинението. Дадени са конкретни процесуални указания, които е следвало да бъдат изпълнени при новото разглеждане на делото от САС. Най-общо казано, те не касаят попълването на делото с нови доказателствени материали, относими към предмета на доказване по

чл.102 НПК, а с необходимостта от прецизна интерпретация на информацията, извлечена от вече присъстващите източници; в тази връзка законосъобразно извеждане на фактологията, със задължително съобразяване с вменената по обвинителния акт /при липса на изменение на обвинението/; и на фона на приетото, обмисляне от правна страна на възприетите изводи, огледани в светлината на спецификата на юридическите характеристики по инкриминираните с обвинителния инструмент норми, заложили в бланкета на чл.123,ал.1 НК.

С оглед казаното, на второ място, ревизирият по настоящото производство съдебен акт на САС, резултат от повторно разглеждане на делото пред въззивен съд, трябва не само да отговаря въобще на правилата за изготвяне на въззивен съдебен акт, както предписва регламентът на чл.339 НПК- просто изречено, освен да провери атакуваната присъда по релевираните доводи по съответните протест и жалби, решаващият съд да реализира и служебна проверка на правилността на същата, изготвяйки надлежни мотиви за приетите позиции. В проведения повторен процес въобще, и в частност в постановения по него съдебен акт, трябва да намерят място задължителните изпълними указания, дадени от върховната съдебна инстанция по наказателни дела, в рамките на предвиденото в разпоредбата на чл.355 НПК. В противен случай повторно постановеният въззивен съдебен акт няма да отговаря на правилата за изготвяне на такъв.

Както е известно от теорията и дълготрайната съдебна практика, изпълнението на задължителните указания на ВКС по силата на чл.355,ал.1 НПК не ограничава решаването на делото по вътрешно убеждение от следващия състав на долустепенния съд, стига то да почива на процедурно вярно набавена и анализирана доказателствена наличност, очертаваща приетата фактология, като спрямо последната от своя страна бъде приложено правилното материално право.

Следователно, нужно е тази инстанция да прецени проверимите от нея обстоятелства с оглед току-що посочените изискуеми специфики.

УКАЗАНИЯ ПО ОТМЕНИТЕЛНОТО ЗА ПОДСЪДИМАТА П. РЕШЕНИЕ №106/19.08.21 г., ПОСТАНОВЕНО ОТ ВКС, 1 н.о., ПО К.Н.Д.292/21 г.:

Дадените указания се оценяват в неразривна връзка с преценените като допуснати от предишния въззивен съд пороци в изготвения съдебен акт. Най-общо казано, формулираните дължими за произнасяне от следващия второстепенен съд обстоятелства са няколко, като се включват и такива, дадени в отговор на отправените пред състава на ВКС възражения. За яснота те ще бъдат посочени по реда, заложен в обсъжданото решение.

1/Няма собствен анализ и оценка на събраните от първата инстанция доказателства, както и на набавените пред самия въззивен съд. Няма изложени и убедителни правни съображения /стр.27 от решението/.

2/ Открояване на подсъдимата като субект на престъпление по чл.123,ал.1 НК, доколкото освен преките изпълнители на правно регламентираната дейност, източник на повишена опасност, субекти могат да бъдат и лицата, имащи нормативни задължения за нейната организация, ръководене и контрол и правилното им изпълнение. Изводът в обсъжданата насока трябва да бъде поставен в основата на това налице ли е пряка непрекъснатата причинна връзка между нарушението на конкретното нормативно правило и настъпилия противоправен резултат /същата страница от решението, долу/.

3/ Преценката на търговското дружество „Дентален център Е.-Д.“ООД, на което П. е представител и управител, като лечебно заведение за извънболнична помощ. В него в процесния случай е използван инхалационният анестетик Севоран, в характеристиката на който изрично е упоменато, че при предразположени индиви-

ди употребата може да доведе до клиничен синдром, известен като злокачествена хипертермия или по думите на експертите- малигна хипертермия. На този фон, какво е положението спрямо конкретното заведение за доболнична помощ по отношение на антидота Дантролен- лекарствен продукт-сирак съгласно Регламент /ЕО/ №141/2000 на Европейския парламент и Съвета, който не е разрешен за употреба в РБ, с изключение на регламентирания внос по Наредба №10/12.11.11 г.на министъра на здравеопазването- само за конкретен пациент и само за болнични заведения /стр.28 от решението/.

4/ Преценка на обвинителния инструмент според начина, по който е конструирано обвинението спрямо П.- бездействие, изразяващо се в липсата на организация и неосигуряване на адекватни условия и възможности за бърза реакция при възникване на усложнения вследствие на анестезия- като очертаващ абстрактно /общо/ посочване на дължимите от подсъдимата активни действия, вменени й като неизпълнени от прокуратурата /стр.29 и стр.30 от решението/.

5/ Единственото конкретно посочено задължение, прието от въззивния съд като неизпълнено от П.- неосигуряване на транспортно средство на лечебното заведение, даващо възможност за незабавно транспортиране на пациентите- е отчетено както като излизащо извън рамките на обвинителния акт, доколкото такъв факт не е инкриминиран по него, така и като неясно поставено в пряка причинно-следствена връзка със съставомерния резултат. Казаното е необходимо да се съотнесе с факта, че ръководеното от П. заведение за доболнична помощ е осигурило транспорт за пострадалото дете до УМБАЛСМ „Пирогов“ /стр.30 от решението/.

6/ Как, на фона на останалия доказателствен материал, следва да се тълкуват констатациите по приложения по делото констативен протокол №27-225/20.06.16 г. на Министерство на здравеопазването, установяващ липса на нарушения от организационен, материален и кадрови характер при „Дентален център Е. - Д.“ ООД, след като изискваното от съда транспортно средство не е било необходимо условие за осъществяване предмета на дейност на лечебното заведение, чийто управител е подсъдимата /същата страница от решението/.

7/ По какъв начин би се открял извод, че усложнението малигна хипертермия е било очаквано за П., след като то не настъпва при всички пациенти, подложени на анестезия с инхалационния анестетик Севоран, а само при такива с генетична предиспозиция, за каквато по отношение на пострадалото дете няма данни /стр.31 от решението/.

8/ Кои доказателствени източници насочват на факта подсъдимата да не е притежавала информация кое лечебно заведение разполага с антидота Дантролен и доколко, ако това е така, казаното е в причинно-следствена връзка с настъпилата смърт /същата страница от решението/.

9/ Изискват се съдържателни мотиви по вменените като нарушени от П. разпоредби на медицинския стандарт „Анестезия и интензивно лечение“ в контекста на приетите факти и изискването за установяване на пряка причинно-следствена връзка между престъпването на нормите и настъпилия вредоносен резултат /същата страница от решението/.

Обобщено е, че казаното предпоставя освен отговор на всички направени от защитата възражения, така и ненакърняване на правото на защита на жалбоподателката чрез излизане извън рамките на обвинителния акт.

ПОДХОДЪТ ПО УКАЗАНИЯТА, РЕАЛИЗИРАН В РЕШЕНИЕ №357/17.11.21 г., ПОСТАНОВЕНО ОТ САС, НО,5 състав, ПО В.Н.Д. 939/21 г.:

И най-простият прочит на контролирания понастоящем съдебен акт установява, че сред приетите от въззивния съд фактически положения липсва дори и едно

такова, което да бъде отнесено към вменена деятелност на подсъдимата П.. Напротив, всичко изписано касае само оправдания П. и осъдената Ф., както и други лица, обяснимо участващи в случилите се събития. По този начин е повторен съществен процесуален порок, констатиран при предишното разглеждане на делото пред ВКС. Дори в обвинителния акт, колкото и общо да е заявено /каквато критика е отправена от предишния касационен съдебен състав/, все пак в частта по фактите е отразено следното: “Обв.д-р В. П. от друга страна като собственик и като управител на заведението знаела, че в него се упражнява анестезия, която не била реимбурсирана от Здравна каса по отношение на здрави деца, както и това, че клиниката не е осигурила или не може да осигури на разположение единствения възможен антидот, а именно „Дантролен“ и заведението нямало създадена организация за реакция, в случай на възникване на спешен случай, например да се изпрати специалист, който да получи „Дантролен“ от друга болница, да бъде сключен договор в този смисъл с друго лечебно заведение, което разполага с антидота и т.н.“ /стр.3 от ОА/. Нищо от казаното не е намерило място в ревизираното решение относно приетата фактология.

Що се касае до анализ на доказателствената съвкупност и общата преценка доколко П. би могла да бъде субект на престъпление по чл.123,ал.1 НК, е възможно да се твърди, че процесуалните указания по отменителното за подсъдимата решение на ВКС са изпълнени.

Не така обаче стои въпросът с преценката на вменената правна рамка, на фона на общо отправените от държавното обвинение упреци за дължимо поведение на подсъдимата от една страна и от друга- за установена пряка причинно-следствена връзка между инкриминираното ѝ бездействие и настъпилия противоположен резултат.

Доста смел и практически неподкрепен от доказателствата е изводът на САС, че за конкретния пострадал настъпването на малигнена хипертермия е било предвидимо усложнение, още повече очаквано за ръководителя на заведението за извънболнична помощ /стр.29 от решението/, при липса на изследване на фамилна обремененост за това в рамките на РБ. Противопоказанията на инхалационния анестетик Севоран не са достатъчни за този извод, дори и да се приеме, както е сторил САС, че именно П. го е закупувала, предвид представените по делото фактури. Не може да не се отбележи, че фактически обвинения в този смисъл не се съзира да са вменени в обвинителния инструмент. Сиреч, повторен е още един допуснат при предишното разглеждане на делото порок на съдебната дейност, обсъден от ВКС, а именно- решаващият съд е излязъл извън рамките на инкриминираната на подсъдимата деятелност. При това трябва да се направи уточнението, че настоящият съдебен състав има предвид фактите по обвинителния акт, а не приети по актуалното решение, защото, както бе казано, в него такива липсват.

По-нататък, П. е упрекната, че не е подсигурила условия за снабдяване с Дантролен в случай на възникнала необходимост. Като оставим настрана, че отново не е направено разграничение по абстрактните по обвинителния акт фактически положения между възможността за снабдяване с антидота от болнично заведение и невъзможността това да бъде сторено от такава за доболнична помощ като „Дентален център Е.-Д.“ООД, в каквато насока САС говори за заем, на подсъдимата отново е вменено отреченото от предишния състав на ВКС /условно обозначено под №5 указание/ с оглед инкриминираните факти задължение за готовност за незабавна реакция на лекарския екип по транспортирането на пациент, при първа проява на симптоми за развиваща се малигнена хипертермия /стр.30 от решението горе/. При цитираното обсъждане не е взето предвид несъмнено установеното обстоятелство, че детето е транспортирано до УМБАЛСМ „Пирогов“- лечебното

заведение в цялата държава, в което с най-голяма степен на вероятност може да се очаква наличието на обсъждания антидот.

САС, на плоскостта на преценката на дължимото поведение на подсъдимата в контекста на вменените ѝ разпоредби на специалното законодателство, ѝ е въвел в задължение за експлоатиране и практиката на отделните лечебни заведения да разменят информация за наличните количества Дантролен и да си услужват взаимно. Не е изложена аргументация как е отсъдено, че снабдяването от болница, която разполага с антидота, е допустимо за „Дентален център Е.-Д.“ ООД, след като той е заведение за доболнична помощ /стр.30 от решението/.

Най процедурно неразумен и доказателствено и юридически необезпечен за този съд се явява наказателният укор за фактическо бездействие, отправен към П. от САС, който и прокурорът в своя обвинителен инструмент не може да е очертал, дори и да се вземе предвид завършекът на абстрактното му фактологическо обвинение, изписано по-горе „и т.н.“, а именно: “ Обстоятелството, че към датата на инцидента не е имало изградена републиканска, респективно каквато и да е друга система за известяване на болничните заведения, които притежават „Дантролен“ не освобождава подсъдимата от задължението по друг начин, НЕОФИЦИАЛНО да се сдобие с информация къде и в кои болнични заведения имат наличен лекарствения препарат „Дантролен“, предварително, за да има създадена организация- протокол за действие в случай на възникнала необходимост.“ /стр.30 от решението, средата/. Очевидно е, че съдът е вменил на подсъдимата задължение, което не само не е разписано /няма и как да бъде сторено това/, не само че излиза извън предмета на обвинение, но и установява начин на мислене, несходим с нормите на процесуалната и материалната наказателно правни регламентации.

На указанието, дадено от предишния състав на ВКС, условно поставено от този съд под №6, относно проверката на надлежните органи, неустановяваща допуснати нарушения от денталния център, в контролираното решение е отговорено общо и декларативно на стр.31 /средата/. По същество даденото процесуално предписание не е изпълнено в неговата цялост.

Същото се отнася и за вменените на подсъдимата задължения по правна рамка, за които да се прецени дали са осъществени и ако са, доколко са в пряка причинно-следствена връзка с настъпилия противоположен резултат /стр.32, първи абзац/.

Предвид изложеното, настоящата инстанция извежда непоколебим извод, че и актуалното въззивно решение страда от пороци, формулиращи неотговарянето му на очертаните по-горе правила по чл.339 и чл.335 НПК. В този смисъл се приемат за основателни и възраженията на защитата, отразени в касационната жалба и допълнението към нея.

ПОСЛЕДИЦИ ОТ НЕИЗПЪЛНЕНИЕ НА УКАЗАНИЯТА:

Поради приетото изпълнение на указанията по предишното отменително в частта за подсъдимата П. решение на ВКС, което обуславя заключение за липса на надлежни мотиви, основната последица за настоящото производство е отмяна на постановения въззивен съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на САС. При поредното гледане на делото второинстанционният съд трябва да отговори на всички релевантни за изготвяне на въззивен акт въпроси, включително предвид въздигнатите пред него относими доводи на страните по протест и жалби, както и предвид указанията на касационната инстанция.

Резонно ВКС няма да коментира подробно развитите от защитата съображения за наличие на касационното основание по чл.348,ал.1,т.1 НПК- нарушение на материалното право; както е сторено и в многократно коментирания вече пред-

ходно съдебно решение на висшия съд по наказателни дела. Само дължи да уточни, че видно от жалбата и допълнението към нея, според подсъдимата и нейните защитници САС не е изпълнил дадените му задължителни указания от ВКС. При приета състоятелност на тезата това води до необходимост от отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане поради липса на решаващи мотиви, включително и по конкретно посочени в самата въззивна жалба обстоятелства, както е преценил и предишният касационен състав.

Същевременно се поставя алтернативно искане касаторката да бъде оправдана, след отмяна на атакуваното решение. Този подход е процесуално възможен в случай на неприемане на фактологията, за която е осъдена, за престъпна /по силата на чл.354,ал.1,т.2,пр.посл.вр.чл.24,ал.1,т.1 НПК/. Извеждането на фактическите положения обаче трябва да е сторено по процесуално прецизен начин, какъвто в случая не е установен. За това и самата защита не спори. Ако се приеме тезата ѝ, че удовлетворяването на обсъжданата нейна претенция е възможно и понастоящем, то това означава, че се настоява за директно произнасяне на ВКС при повторно разглеждане на делото пред него, въпреки заявената липса на валиден въззивен акт, по който се реализира произнасянето.

Казаното впрочем е важно и за първото гледане на делото пред върховната съдебна инстанция по наказателни дела, когато не е реализиран подобен подход, защото се е счело, че мотивите към осъдителния за П. съдебен акт са некачествено изготвени. Приетото е независимо от реализираната по отменителната част на касационното решение съдържателна преценка на обстоятелствената част на обвинителния инструмент, очертаващ пределите на произнасяне за касаторката, като неотговаряща на правилата за ясно формулирани престъпни факти; както и независимо от окачествени като излизачи извън акта на държавното обвинение конкретни положения, възприети от страна на САС. А тогава не е било налице и ограничението на дадени задължителни съдебни указания, с което актуалният касационен състав трябва да се съобразява.

С оглед изложеното, искането на защитата за преценка на приетата фактология по обжалваното решение и извеждането ѝ като непростъпна от страна на ВКС, е неизпълнимо на този етап на развитие на делото.

В сферата на пълен възможен преглед на релевираните в жалбите аргументи, този съд се счита задължен да отбележи в настоящата част на изложението, че в допълнението към жалбата на подсъдимата защитата отправя упрек към въззивния съд за неясни и противоречиви мотиви, израз на пристрастност и предубеденост. Прегледът на съдържанието на оплакването обаче, както и направените от защитниците разяснения в съдебно заседание пред ВКС, установяват, че пристрастността и предубедеността са изписани като експресивен словесен изказ на недоволството от съображенията по атакувания съдебен акт, а не защото се формулира оплакване за постановяване на решението от незаконен съдебен състав. Затова, без да разкрива предпоставки и при собствен прочит, настоящият съд няма да разисква защо цитираното особено съществено нарушение на процесуалните правила не присъства по делото. Ако би било разкрито наличие на същото, последиците за атакувания съдебен акт биха изисквали обезателна отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд по силата на чл.354,ал.3,т.2 вр. ал.1,т.5 вр.чл.348,ал.3,т.3 вр.ал.1,т.2 НПК. Тогава обаче и всички изложени дотук аргументи биха загубили смисъл, защото би се очертала такава липса на валиден акт, която прави безпредметно каквото и да е друго обсъждане.

ПО ЖАЛБАТА НА ПОДСЪДИМАТА И ДОПЪЛНЕНИЕТО ПО НЕЯ ПО ПРАВНАТА СТРАНА НА ВМЕНЕНАТА ПРЕСТЪПНА ДЕЯТЕЛНОСТ:

Както вече бе казано, ВКС в този му състав няма да пристъпва към разсъждения по релевираните от защитата възражения по същината на осъждането на подсъдимата в приет правен план. При следващото произнасяне на въззивната инстанция те следва да бъдат поставени пред нея и да получат съответен отговор.

ПО ЖАЛБАТА НА ЧАСТНИТЕ ОБВИНИТЕЛИ:

Предвид заетата по-горе позиция няма да бъдат обсъждани аргументи по касационната жалба на частните обвинители. Само трябва да се заяви, че част от тях, дори и обмислени на плоскостта на претендирана явна несправедливост на наложеното наказание, са не само негативно емоционално обогрени, което е житейски обяснимо заради мъката на частните обвинители, но и не влизат в обсега на вмененото на подсъдимата престъпно поведение. Налице са и трудно допустими правни укори, които не подлежат на касационна преценка.

Разбира се, и тук трябва да се заяви, че е задължително при новото разглеждане на делото от въззивен съд да се даде отговор на всички относими възражения, направени от частните обвинители и/или техния повереник, на фона на отправеното оплакване за явна несправедливост на наложеното наказание. Що се касае до тази инстанция обаче, тя няма да взима отношение по приетото за възведено касационно основание по чл.348,ал.1,т.3 НПК заради изхода на развилия се пред нея спор. Разсъждения по дължимото наказание е възможно да има само тогава, когато процедурно правилно е изведена престъпна фактология по делото и е приложен съответен материален закон.

Водим от изложените съображения и на основание чл.354,ал.3,т.2 вр.ал.1,т.5 вр.чл.348,ал.3,т.2,пр.1 вр.ал.1,т.2 НПК, Върховният касационен съд, Второ наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯВА решение №357/17.11.21 г., постановено от Апелативен съд-София, НО, 5 състав, по В.Н.Д.939/21 г.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1/

2/